

Hãy biết nói lời yêu

[Xem bài viết này trên Việt Báo - http://vietbao.vn](http://vietbao.vn)

Minh họa: Hoàng Tường

“Bố sắp kết hôn rồi mẹ ạ!”, giọng cô con gái vang lên.

Nicole, cô gái mười lăm tuổi là một bản sao của mẹ - Sarah Davis, người phụ nữ với mái tóc dài đen mượt ngang lưng và đôi mắt sâu màu sôcôla. Cô là nhân viên tư vấn của một công ty bất động sản. Sarah đang kiểm tra lại hợp đồng cho thuê nhà thì cô con gái về đến nhà. Cô đứng dậy, vươn vai cho đỡ mỏi.

“Đó là một tin tốt đẹp! Con đến chỗ bố chơi có vui không?” - Sarah hỏi con một cách lịch sự. Nicole thờ dài, chán ngấy với thái độ thờ ơ của mẹ mỗi khi cô đề cập những chuyện có liên quan đến bố.

“Vui ạ!” - Nicole miễn cưỡng trả lời. Cô bé đi thẳng vào trong bếp: “Tối nay mình ăn gì hả mẹ?”, vừa hỏi cô vừa lục lọi trong tủ lạnh.

Sarah ung dung bước vào bếp, khoanh tay, dựa lưng vào cái bồn rửa chén: “Bố chưa cho con ăn tối sao?”.

Nicole đóng mạnh cánh cửa tủ lạnh: “Con chưa ăn vì tối nay bố phải làm việc. Bố nói là sẽ dành cả ngày Chủ nhật cho con”.

“Mọi thứ vẫn không thay đổi chút nào!” - Sarah lầm bầm.

“Mẹ thôi chỉ trích bố nữa có được không? Chỉ cần mẹ cho bố một nửa cơ hội, mẹ sẽ thấy bố là một người đàn ông rất tuyệt vời!” - Nicole giận dữ bênh vực bố.

Sarah quyết định đi lên lầu. Hai mẹ con luôn bất đồng khi nói đến những chuyện như thế này. Với Nicole, Kevin là một vị thánh. Còn cô, cô đã biết quá rõ những nhược điểm của anh ta.

“Mẹ đi ngủ đây, con yêu. Con muốn ăn gì trong tủ lạnh thì ăn”. Cô cố gắng kiềm chế, hôn lên má con gái: “Mẹ không ghét bố con. Chỉ là mẹ và bố có một vài chuyện không giải quyết được mà thôi”.

+ + +

Sarah bước trên những bậc thang đến tầng hai. Lên đến nơi, cô thờ ơ nhìn qua lối hành lang dài rộng, lạnh lẽo ở trên. Một tấm thảm kiểu phương Đông được dệt bằng lụa, trải rộng hơn nửa sàn nhà bằng gỗ bóng loáng.

Cô thờ dài khi những hồi ức chứa đầy buồn vui lẫn lộn hiện về. Cách đây mấy năm, nơi này đã cho cô sự ấm áp, lòng yêu thương và cả sự tôn trọng. Mười tám tuổi, cô đã phải lòng Kevin. Suốt quãng thời gian tìm hiểu ngắn ngủi và trong cả những năm đầu tiên của cuộc sống vợ chồng, lúc nào cả hai cũng luôn bên nhau.

Sarah siết chặt tay trước ngực một lúc. Rồi vừa đi về phía phòng ngủ chính, cô vừa xoa hai cánh tay cho đỡ lạnh. Trước kia, nơi đây là chốn riêng tư mà cô và Kevin đã bên nhau mỗi đêm, cùng nhau chia sẻ niềm

đam mê bất tận - thế mà giờ đây nó giống như một nắm mồ tan hoang, lạnh lẽo.

Cô khép chặt đôi mắt, cố gắng không để cho những giọt nước mắt tuôn rơi. Cô không muốn mình phải khóc. Đóng cửa phòng lại, cô bước xuống hành lang dẫn đến tầng hai. Kể từ ngày Kevin bước ra khỏi cuộc đời mình, cô đã ngủ trong phòng khách. Vì cô biết rằng mình sẽ không bao giờ ngủ được trong căn phòng từng chứng kiến hạnh phúc của vợ chồng cô.

+ + +

Sau buổi lễ nhà thờ, Sarah và Nicole về đến trước cửa nhà thì thấy chiếc xe màu đỏ tươi của Kevin đậu ở bên đường. Sarah ước sao con đường có thể rộng hơn khi cô lái xe ngang qua chỗ anh.

“Con về trễ nhé!”. Kevin hét to, mở rộng hai tay ôm chặt cô con gái vào lòng.

“Hôm nay là Lễ Ban thánh thể nên buổi lễ kéo dài hơn mọi ngày mà bố”.

“Nếu Kevin đi nhà thờ, anh ta sẽ biết điều này”. Sarah thầm nghĩ.

“Bố chỉ đùa thôi. Buổi lễ như thế nào hả con?” - anh hỏi và chăm chú nhìn cả hai người phụ nữ.

“Tuyệt vời bố ạ!” - Nicole đáp. Anh nhìn chằm chằm phía sau Sarah khi cô đi ngang qua chỗ anh. Thậm chí cô không hề liếc về phía anh lấy một lần.

“Bố đợi con một chút nhé”. Nicole nói với bố rồi đi lên phòng để thay quần áo. Kevin quan sát thật kỹ căn phòng sinh hoạt của gia đình. Nó rất ngăn nắp như thể chẳng có ai ở đây nhiều. Bộ sofa bằng vải da sang trọng kết hợp với chiếc ghế ngửa vẫn còn mới toanh - mặc dù anh biết cô đã mua nó được vài năm. Tất cả vật dụng trong nhà được kết hợp rất tinh tế. Anh nhìn khắp căn phòng, quan sát cái lò sưởi bằng đá nằm phía trong góc. Nó sạch sẽ y hệt như ngày đầu tiên Sarah chuyển đến ở đây. Anh nhớ đến những đêm lạnh giá, sau khi Nicole đi ngủ, cả hai đã nằm ôm nhau trên chiếc sofa đặt trước lò sưởi. Hai người đã cùng nhau bàn về những giấc mơ, niềm hy vọng về một tương lai hạnh phúc.

“Anh muốn uống chút gì không?” - Giọng Sarah vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Kevin thờ dãi, bước theo cô vào trong bếp. “Ở đây có cola, rượu punch (một loại rượu mạnh pha loãng với nước nóng, sữa tươi, đường và chanh), nước cam, và trà đá” - Cô nói với một giọng hơi khó chịu. “Em có cà phê không?”.

“Anh ta lại như thế nữa rồi. Luôn muốn những thứ mà mình không có, như thể những thứ mà mình có thì không tốt cho anh ta vậy”.

“Em hết cà phê rồi. Em không rảnh để mua những thứ đó”.

“Con xong rồi bố ạ” - Nicole sốt ruột đứng đợi ở những bậc cuối cùng của cầu thang. Cô bé không muốn làm trọng tài cho bất kỳ cuộc tranh luận nào của bố mẹ.

“Được rồi, chúng ta hãy đi chơi ở đâu đó” - Kevin mỉm cười nhìn con gái. “Khoảng 11 giờ anh sẽ đưa con về” - anh nói với Sarah.

Sarah nhún vai như thể không có ý kiến gì trong chuyện này. “Con đi chơi vui nhé, Nicole” - Cô vẫy tay rồi leo lên xe. Đợi hai bố con đi khuất, cô nắm mạnh tay vào chiếc bảng đồng hồ của xe: “Tại sao em lại ghét anh nhiều như thế!”. Cô khóc.

+ + +

Kevin và Nicole ngồi trong góc của tiệm bán cà phê và thức ăn nhanh. Họ gọi một chiếc bánh pizza nhân nấm, bánh mì phô mai và hai ly nước ngọt.

“Bố có tiền lẻ không?” - Nicole đưa tay ra hỏi. Bố cô lục tìm trong túi được bốn đồng các sáng bóng đưa cho con gái. Anh ngồi nhìn con cẩn thận dò tìm danh sách những bài hát trong chiếc máy hát tự động đặt ở sát tường, gần bàn của họ.

“Kế hoạch đám cưới của bố thế nào rồi?” - Nicole buột miệng hỏi, mắt không rời khỏi những tựa đề bài hát. “Rất tốt” - “Bố đã chọn được ngày chưa?” - Cô bé tiếp tục thăm dò. Kevin chậm rãi lắc đầu: “Bố và cô ấy chưa chọn được ngày”.

“Tại sao lại chưa?” - cô bé có vẻ không chịu buông tha cho bố. Kevin nhìn nét mặt của con gái một hồi, ngạc nhiên tại sao con bé lại giống Sarah nhiều như thế. “Connie và bố quá bận rộn, vì vậy cả hai chưa bàn đến vấn đề này”.

Nicole nhìn bố vẻ không tin: “Bố có yêu cô ấy không?”.

Người phục vụ mang bánh mì và nước uống đến. “Pizza sẽ có ngay thôi ạ” - Cô phục vụ mỉm cười rồi quay đi.

Nicole gõ nhẹ mấy ngón tay trên bàn: “Vậy thì có chuyện gì rồi phải không bố?”.

“Không có chuyện gì cả” - Kevin cúi đầu. Anh cố gắng nói tốt về mối quan hệ của hai người.

Nicole nhìn bố có vẻ không tin: “Tại sao bố lại không đi nhà thờ?”.

“Đi nhà thờ?” - Kevin ngạc nhiên.

“Đúng vậy. Bố không đi nhà thờ. Con nghĩ bố không còn tin vào ai nữa. Bố không tin vào Chúa, không tin cả mẹ và con” - Cô quả quyết.

Kevin biết anh đã làm tổn thương hai người phụ nữ của cuộc đời mình. Việc phát hiện ra nỗi buồn trên gương mặt cô con gái yêu quý làm anh cảm thấy như mình vừa bị tát một cái thật đau.

“Chỉ là bố cảm thấy không được thoải mái cho lắm khi đi cùng một nhà thờ mà hai mẹ con vẫn thường đi” - Anh nhẹ nhàng giải thích.

“Vậy tại sao bố và Connie không tìm một nhà thờ khác?”, cô vẫn kiên trì hỏi bố.

Anh gật đầu, cắn một miếng pizza: “Bố và cô ấy sẽ làm như vậy”.

Cả hai ngồi ăn trong im lặng. Anh nhìn con gái, chợt nhớ về những bữa ăn gia đình tràn ngập tiếng cười.

“Nicole!”.

Nicole nhìn về phía bố.

“Dù bố không sống chung nhà với con nhưng bố sẽ luôn ở bên con”, anh thì thầm.

+++

Sarah cho thức ăn tối đã bị đông vào lò vi ba. Với tay lấy quyển Kinh thánh ở trên kệ, cô cẩn thận lau sạch bụi. Đi thẳng đến căn phòng lớn, cô buông mình trên chiếc ghế ngửa màu hạnh đào. Cô cố gắng đọc Kinh thánh mỗi ngày, dù cũng có đôi lúc vì quá bận rộn nên quên đi việc đó. Cô lật đến chương bốn của quyển sách, đôi mắt mệt mỏi nhìn vào hai đoạn cuối: “Hãy để những nỗi đắng cay, sự phẫn nộ, những cơn giận dữ tránh xa tâm hồn mình. Và hãy tốt với mọi người, đối xử với mọi người bằng tấm lòng nhạy cảm, tốt bụng, hãy biết tha thứ cho nhau như Chúa đã tha thứ những lỗi lầm của chúng ta”.

Sarah đóng mạnh quyển sách lại. Cố gắng để ngăn dòng nước mắt, cô có cảm giác ân hận và đau đớn vì đã để cho cuộc hôn nhân của cô và Kevin trôi qua một cách vô lý. Cô phải thừa nhận rằng anh không có gì đáng để cho cô phàn nàn, và cô cũng không phải là người phụ nữ hoàn hảo. Cả hai chỉ đơn giản là muốn thoát ra khỏi những năm tháng khổ đau mà họ đã cố gắng chịu đựng để duy trì mối quan hệ gia đình vì Nicole. Cuối cùng, Sarah đã không thể chịu đựng sự căng thẳng hơn được nữa. Kevin đã ra đi, tìm cho mình một căn hộ khác. Căn nhà này anh để lại cho hai mẹ con cô.

“Chúa hãy tha thứ cho con. Con muốn làm một điều gì đó để bày tỏ lòng yêu thương, nhưng đối với con điều này thật khó khăn. Tâm hồn con đã bị tổn thương quá nhiều”.

+++

Một tuần sau...

Kevin cố gắng làm cho xong bản báo cáo vì đã đến hạn phải nộp. Anh là bác sĩ chuyên khoa về chữa bệnh bằng phương pháp thôi miên cho một bệnh viện trong thành phố. Hôm nay anh cảm thấy buồn chán vô cùng. Connie đã từ chối đính hôn với lý do là cô chưa sẵn sàng cho cuộc sống hôn nhân. Anh không muốn Nicole biết chuyện này - anh rất yêu con gái của mình. Hai bố con đã có hai tuần nghỉ hè vui vẻ với nhau.

Thật sự là anh rất nhớ gia đình. Tim anh nhói đau mỗi khi nghĩ về Sarah. Trước khi có quyết định ly dị chính thức, anh đã muốn hòa giải nhưng Sarah cho rằng không còn hy vọng gì nữa.

Anh nhìn chiếc điện thoại treo trên tường. Anh muốn thư giãn một chút và anh nghĩ có lẽ Sarah cũng vậy.

Đang ngủ ngon lành trên ghế sofa, chợt tiếng chuông điện thoại vang lên đánh thức cô dậy. “A lô?”.

“Xin chào” - Sarah nghe một giọng nói hơi khàn, rất nhẹ nhàng và tình cảm. Chớp mắt thật nhanh, cô nhận ra đó là giọng nói của người chồng cũ.

“Kevin phải không?”, cô hỏi, giọng đầy ngạc nhiên.

“Em khỏe không?” - Giọng anh thì thầm như muốn thôi miên cô.

“Khỏe. Còn anh?”, cô trả lời với một vẻ thờ ơ.

“Anh nhớ em” - Giọng anh nghe ấm áp và gần gũi làm cô run lên.

“Em cảm thấy thế nào, Sarah?”.

“.....”.

“Nicole đâu rồi?”- anh lại hỏi.

“Tôi nay con bé ngủ ở nhà bạn nó”.

“Em có muốn anh đến với em không?” - Anh hỏi mà cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Cô rất muốn nói với anh rằng anh hãy đến với cô. Nhưng lý trí đã ngăn cô lại.

“Chúng ta cần phải nói chuyện” - đột nhiên cô thốt lên.

Cả hai lại chìm vào im lặng. Lúc này có nói gì đi nữa cũng không quan trọng.

“Hay là chúng ta sẽ nói chuyện vào lúc khác” - Anh đề nghị.

Sau một hồi lúng túng, cô đồng ý.

+ + +

Sarah từ từ tỉnh giấc. Mặt trời buổi sáng đang chiếu những tia nắng trong lành qua chiếc màn cửa màu xanh trong suốt của phòng ngủ chính. Kevin đang ngủ ngon lành ở bên cạnh. Cô rón rén rời khỏi giường để tránh làm anh thức giấc.

Sarah mỉm cười. Cô có cảm giác như mình đang ở trong tuần trăng mật. Cô muốn làm Kevin ngạc nhiên bằng một bữa ăn sáng ngon lành. Nghĩ đến đây, cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cánh cửa lại.

Kevin không nhớ lần cuối cùng mình có được giấc ngủ thanh thản như vậy là khi nào. Anh trở mình muốn ôm Sarah vào lòng. Nhưng cánh tay anh lại rơi vào một khoảng trống. Anh có làm cô bực mình không? Không biết anh làm như vậy là có xúc phạm cô không? Cô sẽ giận anh chứ?

Mùi thịt lợn muối và trứng trần ngập cả căn phòng làm anh mỉm cười. Khi anh bước vào bếp, hình ảnh người phụ nữ anh yêu khơi dậy trong anh rất nhiều cảm xúc. Anh muốn kết hôn nhưng nỗi đau về việc ly dị vẫn còn trong trí nhớ, làm anh cảm thấy không có chút hy vọng nào cho việc hòa giải.

Không phải ly dị là chấm dứt rồi sao? Nếu như họ thấu hiểu về những khác biệt của nhau, có thể mọi chuyện sẽ khác đi. Có lẽ phải cho cô ấy thêm một thời gian nữa.

Nhẹ nhàng gạt những lọn tóc sang một bên, anh hôn vào gáy của cô. Sarah đỏ mặt:

“Chào buổi sáng. Điềm tâm đã xong rồi đây”.

Họ ngồi ăn trong im lặng. Một cảm giác lãng mạn tràn ngập trong tim cả hai người. “Anh hy vọng tối hôm qua anh không làm em khó chịu”.

“Hôm qua là một buổi tối đặc biệt. Em sẽ không mời anh đến nếu như em không muốn”.

Kevin đứng dậy, bước về phía Sarah, anh vuốt ve cô một cách trìu mến.

“Mẹ ơi, con về rồi đây” - Nicole nói thật lớn khi cô bước vào nhà bằng cửa sau, bắt gặp bố mẹ đang ôm chặt lấy nhau. Kevin nhanh chóng quay đi như thể anh vừa bị bắt quả tang làm một việc sai trái. Sarah cũng ngạc nhiên không nói được lời nào.

Mắt Nicole mở lớn, hết nhìn mẹ rồi cô lại nhìn sang bố. “Con không tin bố mẹ lại như thế này”. Cô khóc, chạy thẳng lên phòng mình.

“Nicole”, Sarah gọi lớn. “Thôi nào, con bé cần có thời gian”. Kevin an ủi cô. Anh biết bây giờ Sarah cần ở một mình, vì vậy anh quyết định ra về.

“Em hãy gọi cho anh nhé! Nicole sẽ ổn thôi mà” - Nhẹ kéo cô về phía mình, anh đặt một nụ hôn lên môi cô.

Sarah gật đầu tiễn anh ra cửa. “Nicole sẽ không sao nếu như cô và Kevin sẽ quay về với nhau chứ?”.

+ + +

Mấy ngày sau Sarah luôn sống trong tâm trạng bồn chồn và cảm thấy hối hận. Nicole tránh gặp mặt cô từ ngày hôm đó và cô cũng không có tin tức gì của Kevin.

Vừa đặt chiếc ấm lên bếp để đun nước pha trà, cô thấy Nicole bước vào bếp bằng cửa chính. “Con sẽ đi vào bằng cửa sau nếu như mẹ có khách”.

Sarah cầu xin Chúa hãy cho mình thêm sức mạnh. “Con muốn uống một tách trà nóng không?”.

Nicole gật đầu, ngồi vào bàn. Sarah đổ một gói bánh quy sôcôla ra đĩa và bảo con gái cùng ăn.

“Cảm ơn mẹ”.

Nước sôi, Sarah rót đầy nước vào hai chiếc cốc.

“Mẹ đã ngủ với bố bao lâu rồi?” - Cái cách Nicole hỏi thẳng làm cô giật mình.

“Chỉ một lần duy nhất”, cô thành thật trả lời. Cô muốn nói chuyện cởi mở với con gái để cải thiện mối quan hệ giữa hai mẹ con.

“Mẹ có yêu bố không?”.

“Có, con ạ. Mẹ yêu bố con nhiều lắm!”.

“Con biết bố không còn hẹn hò với người phụ nữ đó nữa. Khi bố mẹ quyết định ly dị, bố mẹ không cần quan tâm đến việc con sẽ như thế nào. Bố mẹ không cần biết điều đó sẽ phá vỡ cuộc sống của con ra sao. Con rất đau lòng, mẹ biết không?”.

Sarah định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô im lặng. “Xin Chúa hãy giúp con. Con bé chỉ muốn chia sẻ những cảm xúc của nó mà thôi”.

Nicole bắt đầu khóc: “Con biết bố mẹ không còn sống hòa thuận với nhau từ lâu, và nếu chúng ta cùng

nhau thảo luận về điều đó thì có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

Sarah đưa tay ra, ôm lấy con gái bằng vòng tay yêu thương của mình: “Con nói đúng, con ạ. Mẹ xin lỗi con yêu. Hãy tha thứ cho mẹ, con nhé!”.

“Mẹ có định là sẽ tiếp tục gặp gỡ với bố không?”.

Sarah cố nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt đứa con gái. Cô muốn biết thật sự con bé đang nghĩ gì trong đầu.

“Nếu mẹ gặp bố thì con sẽ không sao chứ?”.

Nicole gật đầu: “Chỉ là hẹn hò với nhau thôi mà. Cả bố và mẹ đều cần thời gian để hiểu nhau hơn. Con không muốn những hy vọng của con sẽ biến thành nỗi đau lần nữa”.

“Đây là một ý kiến hay đấy!”. Sarah thì thầm rồi ôm chặt lấy con. Cô biết rằng mình cũng mong có một đoạn kết như thế.

“Bố mẹ có nhiều vấn đề cần phải bàn bạc với nhau. Vì vậy mẹ không thể hứa hẹn bất cứ điều gì. Tất cả những gì mẹ có thể nói bây giờ là chúng ta sẽ lại là những người bạn của nhau”.

“Chúng ta hãy rủ bố đi nhà thờ vào chiều Chủ nhật này nghe mẹ. Bố nói là bố cảm thấy không thoải mái khi đi chung một nhà thờ với hai mẹ con mình. Nhưng nếu mình rủ bố, có lẽ bố sẽ đi”. Nicole đề nghị.

Sarah mỉm cười đồng ý: “Đúng rồi, chúng ta sẽ rủ bố đi cùng. Nhưng cũng đừng ép buộc bố quá con nhé! Vì có thể khi mới bắt đầu, mọi thứ sẽ làm cho cả ba chúng ta hơi cảm thấy bất tiện một chút. Con hiểu không?”.

Theo MELODY RAVERT

Doanh nhân Sài Gòn Cuối tuần

Phạm Nguyễn Hồng Nga (*dịch*) Việt Báo